

Kapitola 1

„Teď je mi samozřejmě jasné,“ řekla Wilma, když se „**T** podívala na svůj Kroužek stop, „že jsem se dopustila hrozné chyby, Lumpe. V Případu nastražené kachny se pan Goodman sice *také* vydal zachránit kočku, která uvízla na stromě, jenže na rozdíl od nás si rychle vydedukoval, že kočky dokážou docela snadno přeskakovat z jednoho stromu na druhý. Což my neumíme. Tak to bychom měli. Jsme v koncích.“

Lump visel na větvi, pevně zahryznutý. Držel se z posledních sil a o Wilminých slovech v nejmenším nepochyboval. V takhle trapné situaci se ještě nikdy neocítl. Bezmocně se pohupuje na stromě, hrozí mu, že každou chvíli sletí, a se zájmem ho přitom sleduje kočičí potvora, která se ještě před chvílíčkou zdála v ohrožení života, ale nyní si spokojeně dřepí v zahradě Clarissiny chalupy a nemá na celém světě jedinou starost.

Jako většina psů byl Lump vůči kočkám od přírody po-

dezřívavý a nyní usoudil, že po biglovi v mírně zahanbujícím postavení nemůže nikdo chtít, aby trpně snášel, jak ho okukuje nějaká míca. Vtom na něj kočka vrhla pohled překypující nezměrným pohrdáním, namyšleně švihla ocasem a odkráčela. Taková drzost! Tohle je PŘÍŠERNÉ!

Wilma, která měla v rozčuchaných vlasech plno ulámaných větviček, mrkla pod sebe na svého psího přítele, který se svíjel studem. „Jak dlouho myslíš, že se ještě udržíš, Lumpe?“ zeptala se a pokusila se k němu posunout blíž po obzvlášť skřípající větvi. „Doufám, že nás neuvidí pan Goodman. Když jsem teď jeho učednice, měla bych se snažit detektivovat správně. Ale jen si vzpomeň na hlavní zásady dobrého detektiva, Lumpe. Obávám se, že jsem ani nekontemplovala, ani nededukovala. To byla školácká chyba. A teď ji musím napravit.“

Wilma Tichošlápková byla sice malá, ale odhodlaná. Vyrostla jako sirotek v příšerném Útulku pro nebohé děti na Dolní straně a celý život si nepřála nic jiného než odamtud uniknout a stát se detektivem jako její velký hrdina, Teodor P. Goodman, nejslavnější a nejserióznější detektiv z celého ostrova Cooper. Měl velice důstojný knír a politováníhodnou slabost pro kukuřičné sušenky a mátový čaj. Tím se teď ale nezatežujte. To jen tak na okraj. Lump byl Wilmin bigl. Jedno ucho měl potrhané a bezhlavě se vrhal po kdejakých pamlscích. Seznámili se za neblahých okolností v zaprášeném sklepě, a jak každý ví, setká-

ní špinavých pejsků a otrhaných dětí na tmavých místech jsou zaručeným základem báječných přátelství. Funguje to spolehlivě.

Po řadě znepokojivých událostí zahrnujících ukradený drahokam a spoustu zmrzlých srdcí se Wilma, kterou strašlivá ředitelka Útulku paní Drápalová poslala na práci ke stejné hrozně zaměstnavatelce jménem paní Koželuhová, nečekaně stala učednicí pana Goodmana. Splnil se jí tím sen a ona byla pevně odhodlaná stát se tou nejlepší učednicí na ostrově Cooperu. Jestli někoho z vás zajímá, kde se Cooper nachází, mohu pouze říct, že leží kdesi mezi Anglií a Francií, a když se budete dívat opravdu pozorně, najdete ho. Nicméně okolní svět ostrov Cooper dosud neobjevil. Kdysi se to málem podařilo lodi, jejímž kapitánem byl jistý Horatio Nelson (ano, ten, co má v Londýně sochu na takovém vysokánském sloupu), jenže toho dne ležela nad mořem hustá mlha, takže se mu dá odpustit, že si Cooperu nevšiml. Koneckonců měl jen jedno oko. Nemohl vidět všechno.

A také byste měli vědět, že přesně ve chvíli, kdy se Wilma stala Teodorovou učednicí, došlo k tomu, čemu v naší branži říkáme „nečekané odhalení“. To jsou překvapivá zjištění, nad nimiž čtenáři lapají úžasem po dechu a dámy určitého založení říkají „Ááááách!“ a jedna do druhé zničehonic nenápadně dloubají. Ve Wilmině případě spočívalo nečekané odhalení v tom, že někde, možná dokonce přímo

na Cooperu, ještě žije nějaký její příbuzný. Jen si to představte! Ale abychom neodbočovali. Právě v tuhle chvíli trčí Wilma s Lumpem na stromě a ani jeden neví, co si s tím počít.

Tohle bylo celé špatně. Wilma se stala učednicí pana Goodmana teprve před týdnem a zatím nedostala moc příležitostí k pořádnému detektivování. Takže malá rezavá kočka, která seděla na větvi staré hrušně na konci zahrady u Clarissiny chalupy, vypadala jako skvělá šance pustit se naplno do nové práce, jenže místo toho se dívěnka opět ocitla v drobné, leč nepříjemné šlamastyce.

„Wilmo!“ dolehl k ní hlas paní Fleckové, Teodorovy velmi přísné a rázné hospodyně. „Kde zase vězíš? Přišel ti dopis. Je na něm tvoje jméno!“

„Dopis?“ zamumlala Wilma, která se zrovna pokoušela přehodit nohu přes neobyčejně bachratou větev, obsypanou květy. „Kdo by mi posílal dopis? Jejda, jejda, Lumpe. Věci vzaly náhlý a naléhavý obrat, zatímco my vězíme ve větvích.“

Lump na to neřekl nic. Ani nemohl. Měl plnou pusku a nebyl v pozici, která by mu umožnila se k věci vyjádřit.

Zatímco z kuchyně dunělo volání paní Fleckové, Wilma si uvědomila, že uvíznout v koruně hrušně, která se každou minutou kymácí víc a víc, pouze ve společnosti psa, co se stěží drží zuby drápy, není nejlepší začátek prvního týdne, jaký by si učedník mohl přát. Nepřipadalo v úvahu za-

volat o pomoc a uvést tak do pohybu sled událostí, který by se dal později označit jako menší katastrofa. Ne. Wilma si bude muset poradit sama. Z důkladného a častého studia Kroužku stop, sbírky novinových a časopiseckých výstřížků pojednávajících o Teodorových úspěších, které s sebou všude nosila na kovovém kroužku připevněném k zástěrce, věděla, že vždycky je na dosah ruky nějaká možnost, jak si poradit s hrozícím malérem.

Odsunula stranou překážející a nebezpečně rozkývanou větev, která jí clonila výhled, a zamžourala dolů. „A jéje,“ sykla a trochu zavravorala. „To jsem neměla dělat. Jsme docela vysoko, Lumpe. Radši na to nebudeme myslet.“

Jednou paží pořád pevně objímala kmen stromu, který nyní nanejvýš znepokojivě praskal a sténal, a druhou si v listoví vytvořila malý průzor. Kousek nad sebou zahlédla v koruně konec zavěšeného lana. „Tohle je nejspíš provaz, který se používá při sklizni hrušek,“ prohlásila a trochu povyskočila, aby na něj dosáhla. Hrušeň se opět zatřásla a varovně zaskřípěla. „S tímhle stromem je něco špatně,“ křikla dívenka. „Kdybych byla hotový detektiv, což ještě nejsem, ale jednoho dne budu, nejspíš bych si vydedukovala, že je to hodně starý strom a vážně hrozí, že co nevidět spadne – nebo taky ne. Ale s tím si nemusíš dělat starosti, Lumpe.“

Psi nemají obočí, což je veliká škoda, ale kdyby ho měli, tak by Lump to svoje povytáhl tak vysoko, jak by to jen

šlo. Jakmile se Wilma ujistila, že lano drží pevně, omotala si jeho konec kolem levého zápěstí, využila ho jako oporu a vydala se po větvi směrem k biglovi. „Připrav se, Lumpo,“ požádala ho. „Zhoupnu se na provaze, abych se dostala dolů, a cestou tě popadnu a vezmu s sebou. Cobydup budeme zase na zemi.“

Větev, po které Wilma opatrně, po špičkách postupovala, se najednou divoce rozhoupala a začala vrzat. Dívka ztěžka polkla. Nesmí si toho všímat. Obecně platí, že uvíznete-li na stromě, který vypadá, že se každou chvíli zlomí, je nejlepší dostat se z něj urychleně pryč a nemyslet na to, co nejhoršího by se mohlo stát.

Lump byl nyní na dosah, a tak se holčička pevně chopila provazu a odrazila se od praskající větve. Zhoupala se za zápěstí, volnou rukou popadla psa, zavřela oči a doufala, že to dobře dopadne. Bohužel však zapoměla bigla upozornit, že se má pustit, až ho chytí, takže když se řítili k zemi, horní část stromu, stržená větví, do které byl Lump pořád zakousnutý, se zřítily s nimi.

Dřevo strašlivě zapraskalo, stará hrušeň se zlomila, rozštípla se vedví a jedna část koruny dopadla i s Wilmou a Lumpem na trávník.

„Uf,“ vydechla holčička a odhrnula si listí z obličeje. „Přesně vzato jsme pořád na stromě. Ale naštěstí na zemi. Už se můžeš pustit,“ dodala, když si všimla, že vykulený Lump pořád zatíná zuby do větve.

